

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/212/2020
Identifikačné číslo spisu:	7510201541
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7510201541.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne I. N., bývajúcej v G. U. R., Q. XXX, zastúpenej JUDr. Renátou Smajdovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, proti žalovaným 1/ G. G., bývajúcej v D. XXX, 2/ Š. A., bývajúcej v Č., H. XXX/XX, obe zastúpené JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom so sídlom v Ruskove, Ďurkiovská 45, 3/ G. G., bývajúcemu v D. XXX, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 14C/26/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. októbra 2019 sp. zn. 9Co/373/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Žalovanému 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) zo 14. júna 2018 č. k. 14C/26/2010 - 285 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že nehnuteľnosť parcela EKN č. XXXX/X - orná pôda o výmere 5210 m², vedená na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie D.O. patrí do dedičstva po K. L., nar. XX. E. XXXX, zomr. XX. O. XXXX, žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanému 3/ náhradu trov konania nepriznal. Výkonaným dokazovaním zistil, že parcelu MPČ č. XXX/X o výmere 6 000 m² nadobudol prídelovou listinou Štátneho pozemkového úradu v Prahe č. 60.691/31-I/4-561 C. L. G. a táto prídelová listina bola zaslaná Okresnému súdu v Moldave nad Bodvou 8. júna 1931. Z pozemno-knižnej vložky č. X, v ktorej je evidovaná parcela mpč. č. XXX/X o výmere 6 000 m² zistil, že ako vlastníci tohto pozemku sú vedení A. N., rod. D. s podielom 2/15, R. F., rod. N. s podielom 2/15, Ž. N. s podielom 2/15, G. N. s podielom 3/15, K.R. K., rod. N. s podielom 3/15 a G. N. s podielom 3/15 a že vlastníctvo C. L. ml. k tejto parcele, ktorú mal získať na základe prídelovej listiny v tejto zložke zapísané nie je. Z uvedenej pozemno-knižnej vložky taktiež zistil, že vlastnícke právo k

predmetnej parcele nadobudol štát titulom konfiškácie podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. a nariadenia č. 64/1946 Zb. pre účely pozemkovej reformy. Z rozhodnutí Pozemkového úradu Košice - vidiek č. 1413/94 z 22. augusta 1994 a č. 1453/94 zo 4. decembra 1995 zistil, že žalovaným, resp. ich právnym predchodcom bolo prinavrátené vlastnícke právo v rámci reštitučného konania a žalovaní ako oprávnené osoby podľa § 4 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. si uplatnili nárok na vydanie nehnuteľností, ktoré boli konfiškované pôvodným vlastníkom G. N., A. N., R. F., rod. N., Ž. N., rod. D. a K. K., rod. N. ako osobám maďarskej národnosti. Okresný národný výbor v Košiciach potvrdením (bez uvedenia dátumu) potvrdil, že na parc. č. XXX/X, XXX/XX, XXX/X a XXX/A/XX vedené na mene bývalého majiteľa K. N. a spol. sa konfiškácia nevzťahuje, nakoľko predmetný majetok bol skonfiškovaný ešte pri pozemkovej reforme v zmysle § 29 zákona č. 81/1920 Zb. a pridelený pridelovou listinou C. L. ml., ktorý prídel pozemno-knižne neusporiadal a preto je stále vedený na mene bývalého majiteľa. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že ak prevod nehnuteľnosti za platnosti Obyčajového práva nebol na nadobúdateľa v pozemkovej knihe zapísaný, vlastnícke právo na nadobúdateľa neprešlo a preto C. L. G. nemohol nadobudnúť vlastnícke právo na základe prídelu, nakoľko nebolo intabulované v pozemkovej knihe. Súd prvej inštancie ďalej skúmal, či C.O. L. mohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, pričom dospel k záveru, že vydržať nehnuteľnosť mohol iba prídelca, pokiaľ by tento splnil podmienky vydržania a zdôraznil, že právny nástupca prídelcu si nemôže vydržanie posúvať. Uviedol, že podľa práva platného na Slovensku do 30. decembra 1950 vydržanie sa prerušilo, keď v priebehu vydržania bola nehnuteľnosť v pozemkovej knihe prepísaná na základe odplatného prevodu na iného a zo zápisu v pozemkovej knihe vyplynulo, že predmetná nehnuteľnosť bola konfiškovaná štátom a teda nemohlo pokračovať vydržanie voči pôvodným spoluvlastníkom, aj keby dovtedy bola držba dobromyseľná. Poukázal na to, že žalobkyňa ani netvrdila odkedy a dokedy malo dôjsť k vydržaniu prídelu. Dospel k záveru, že pokiaľ by aj išlo o vydržanie C. L., toto skončilo aj pri 32 - ročnej vydržacej doby podľa Stredného občianskeho zákonníka 31. decembra 1960, keďže prídelca nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a vlastnícke právo nadobudol štát a od tej doby pre štát by sa vyžadovala dobromyseľná držba 100 rokov. Stredný občiansky zákonník platný od 1. januára 1951 však vydržanie voči štátu vylúčil a vylúčil aj vydržanie poľnohospodárskej pôdy v socialisticom vlastníctve. Uzavrel, že pôvodný prídelca C. L. nemohol nadobudnúť vlastnícke právo, keďže zomrel v roku XXXX. Ďalej mal preukázané, že predmetnú nehnuteľnosť užívalo družstvo, vydržanie proti štátu nebolo možné ani podľa Občianskeho zákonníka platného od 1. apríla 1964, nebolo možné ani vydržať poľnohospodársku pôdu a preto nemohlo dôjsť ani k vydržaniu zo strany K. L.. Konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 9. októbra 2019 sp. zn. 9Co/373/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými 1/ a 2/ zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že C. L. nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti na základe prídelu, nakoľko toto nebolo intabulované v pozemkovej knihe. V odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že pokiaľ na základe prídelu malo dôjsť k dobromyseľnosti prídelcu, vydržať nehnuteľnosť mohol iba prídelca aj to iba za situácie, že by splnil podmienky vydržania vrátane 32 - ročnej vydržacej lehoty. Plynutie vydržacej lehoty sa však prerušilo v dôsledku ďalšieho prevodu nehnuteľnosti jej konfiškáciou a prechodom na štát. Ďalej sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala podmienky vydržania, ani netvrdila od kedy a do kedy malo dôjsť k vydržaniu od prídelu v roku 1930 a pokiaľ by išlo o vydržanie C. L., toto skončilo aj pri 32 - ročnej vydržacej doby podľa Stredného Občianskeho zákonníka 31. decembra 1960 a keďže prídelca nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, ale vlastníckmi zostali pôvodní vlastníci, bola zapísaná v pozemkovej knihe konfiškácia tohto majetku a vlastnícke právo nadobudol štát a pre štát by sa vyžadovala dobromyseľná držba 100 rokov, pričom Stredný Občiansky zákonník platný od 1. januára 1951 vydržanie voči štátu vylúčil. Uviedol, že predmetnú nehnuteľnosť užívalo družstvo a vydržanie proti štátu nebolo možné ani podľa Občianskeho zákonníka platného od 1. apríla 1964 a preto nemohlo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva ani zo strany K. L.. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania opomenul aplikovať aj §

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a (posudzujúc podľa obsahu) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa súdy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Podľa dovolateľky je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nepreskúmateľné, nakoľko odvolací súd sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami a v podstate sa v celom odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil na zopakovanie nepreskúmateľných a zmätočných dôvodov preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Výtka súdom nižších inštancií, že v odôvodneniach svojich rozhodnutí neuvádzajú logické, zrozumiteľné, právnu úpravou argumentované a podložené právne úvahy a závery tak vo vzťahu k právnej otázke, či sa nadobúda vlastníctvo pridelom v prvej pozemkovej reforme alebo až intabuláciou pridelu, resp. ak súdy dospeli k záveru, že až intabuláciou absentuje akékoľvek doloženie záverov vzťahujúcou sa právnu úpravou jej výkladom a aplikáciou. Taktiež namietala zmätočné dôvody pri posudzovaní podmienok vydržania tak pridelcom ako i jeho nástupcom, vrátane nejasných záverov o nemožnosti posúvania vydržania. Za otázku, ktorú podľa jej názoru súdy nižších inštancií nesprávne právne posúdili považovala otázku či k vzniku vlastníckeho práva k pozemku pridelenému pridelcovi v prvej pozemkovej reforme podľa zákona č. 215/1919 Zb. a zákona č. 81/1920 Zb. dochádza samotným aktom rozhodnutia o prúdele alebo až zápisom vlastníckeho práva v pozemkovej knihe a poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I.ÚS 424/2012 a rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Cdon 178/1997 a 22 Cdo 2367/2002. Zároveň považovala za nesprávne právne posúdenie otázky, či v prípade záboru pozemkov vlastníkom v prvej pozemkovej reforme podľa zákona č. 215/1919 Zb. a ich následného pridelu pridelovým rozhodnutím podľa zákona č. 81/1920 Zb. môže dôjsť neskôr k platnej a účinnej konfiškácii tých istých pozemkov vo vzťahu k vlastníkom, ktorým boli tieto pozemky zabraté a bola im poskytnutá za to náhrada naďalej vedeným v pozemkovej knihe pri súčasnom zjavnom vyznačení záberu v pozemkovej knihe. Z týchto dôvodov navrhla rozsudok súdu prvej inštancie a rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko žalobkyňa vo svojom dovolaní žiadnym presným spôsobom nedokázala uviesť, akým spôsobom malo byť porušené jej právo na spravodlivý proces a neuviedla ani jedno rozhodnutie dovolacieho súdu na podporu svojich tvrdení.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobkyňa vyvodzujúc svoje dovolanie z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala odôvodnenie, nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo

prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že C. L. nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti na základe prídela, nakoľko toto nebolo intabulované v pozemkovej knihe. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že prídellová listina nebola zavkladovaná do pozemkovej knihy, ktoré zavkladovanie malo konštitutívne účinky. V neposlednom rade je zrejmé, že odvolací súd mal za preukázanú nemožnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, nakoľko vydržať nehnuteľnosť mohol iba prídelca a i keby splnil podmienky vydržania, plynutie 32 ročnej vydržacej lehoty sa prerušilo v dôsledku ďalšieho prevodu nehnuteľnosti jej konfiškáciou a prechodom na štát a teda nemohlo pokračovať vydržanie voči pôvodným vlastníkom, aj keby dovtedy bola držba dobromyseľná. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

20. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j., odvolací súd sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

21. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej

otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

22. Dovolací súd zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú žalobkyňou v dovolaní označené, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ako už bolo vyššie naznačené, § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia, v ktorých bola konkrétna právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

24. Dôvodom pre odmietnutie dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP je skutočnosť, že dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolaťka zastúpená advokátom totiž označila za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Okrem toho žalobkyňa v dovolaní vo vzťahu k tvrdenému odklonu od rozhodovania dovolacieho súdu označila len rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP možno pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky a nie aj Najvyšší súd Českej republiky. Keďže žalobkyňa neoznačila v dovolaní žiadne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých by bola riešená otázka nevyhnutnosti intabulácie vlastníckeho práva pre účely pridelenia majetku zabratého v prvej pozemkovej reforme, ako i ďalšie otázky nastolené v dovolaní, prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neprichádza do úvahy. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobkyňou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

26. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovaných 1/ a 2/ v dovolacom konaní, ktorým priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovanému 3/ trovy dovolacieho konania nevznikli a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.